

LIBRARY EBOOKS

หน้าปกที่ 29

ชค

ประภัสสร วิจิตรกุล

นวนิยายที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นแรงใจและไฟฝันสำหรับคนหนุ่มสาว
และเป็นกำลังใจสำหรับผู้สร้างสรรค์สิ่งที่ดีงาม

คำนำสำนักพิมพ์

ซิค เป็นเรื่องราวของ ดาวิช เด็กชายชาวเบดูอินผู้ยึดมั่นศรัทธาในอุดมการณ์ของซัคฮาบาสผู้เป็นบิดา ที่พยายามจะรวบรวมชาวเบดูอินให้เป็นปึกแผ่น ลงหลักปักฐานอยู่เป็นหลักแหล่งในทะเลทราย ทว่าซัคฮาบาสช่างอายุสั้นนัก ดาวิชจึงต้องระเห่ร่อนไปในทะเลทรายพร้อมกับผู้เป็นตา และเต็บโตมา เป็นชายหนุ่มผู้ตระหนงองอาจ หยิ่งในศักดิ์ศรี แม้ดาวิชจะถูกกระแสการเมืองพัดกระหน่ำราวพายุทะเลทรายหนักหนาเพียงใด แต่เขาก็ไม่เคยลืมอุดมการณ์อันแน่วแน่ของตนเลย

ชีวิตคนเราเหมือนทรายเม็ดเล็กๆในทะเลทราย สุดแต่ลมจะหอบไปทางไหน แต่ท้ายที่สุดแล้ว ก็ต้องร่วงหล่น และจมหายไปกับพื้นทรายด้วยกันทั้งสิ้น...แต่ถึงแม้จะกำเนิดจากแหล่งเดียวกัน แต่บางคนก็เป็นเพียงเม็ดทรายในทะเลทราย ในขณะที่บางคนเป็นทรายที่ถูกหล่อหลอมให้เป็นเครื่องแก้วเจียรไน ดาวิชจะพิสูจน์ให้ผู้อ่านทุกท่านได้เห็นว่ เขาไม่ได้เป็นเพียงเม็ดทราย หากแต่เป็นเครื่องแก้วเจียรไนแลลค่า และเป็นตัวอย่างที่ดีให้ให้เห็นว่ ผู้อ่านทุกท่านก็ทำได้ดุดเดียวกัน

นามมีบ็คส์ขอเชิญผู้อ่านทุกท่านมาร่วมเจียรไนชีวิตกับดาวิชใน **ซิค** ไปพร้อมกัน

นามมีบ็คส์พับลิเคชันส์

คำนำผู้เขียน

(ในการพิมพ์ครั้งที่ 29)

คนเรามีความเท่าเทียมกันทางกฎหมายและในความเป็นมนุษย์ แต่สิ่งที่ทำให้คนมีความแตกต่างกันก็คือความคิดและการกระทำ ซึ่งสองสิ่งนี้ทำให้เกิดค่าของคนแต่ละคนขึ้น ดังนั้นความไม่เท่ากันของคนเราจึงมาจากตัวของตัวเอง เป็นประการแรก

คุณสมบัติสำคัญของมนุษย์ประการหนึ่งก็คือการสามารถฝึกได้ทั้งกายและใจ ดังในนวนิยายเรื่อง "ซิด" ที่สาธุคุณเบอร์นาร์ด โฮล์ม กล่าวแก่ดาวริชว่า "ลูกเอ๊ย...เราทุกคนถือกำเนิดมาจากดินจากทราย แต่คนบางคนเป็นเพียงเม็ดทรายในทะเลทราย ในขณะที่บางคนเป็นทรายที่ถูกหล่อหลอมให้เป็นเครื่องแก้วเจียรไน" ลูกชายซักฮาบซาดามว่า "มีประโยชน์อะไรสำหรับทรายที่ถูกหล่อหลอมแล้วครับ" สาธุคุณตอบว่า "ประโยชน์อย่างยิ่งของมันก็คือ เมื่อคนรู้ค่าและที่มาของแก้วเจียรไนอย่างถ่องแท้ เขาก็จะรู้จักรักทรายเม็ดอื่นในทะเลทราย"

ดังนั้น คุณค่าที่แท้จริงของมนุษย์ ก็คือการทำหน้าที่ที่เขาจะสามารถทำคุณประโยชน์แก่คนอื่นได้อย่างไร และทำให้คนทั่วไปเห็นคุณค่าของเพื่อนมนุษย์ได้อย่างไร

ประภัสสร พิริยะ

ด้วยความนับถือ
ประภัสสร เสวิกุล
กรุงเทพมหานคร
9 กันยายน 2556

คณะกรรมการพัฒนาหนังสือ
ใน

คณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรม แห่งสหประชาชาติ

ขอมอบรางวัลดีเด่น

ในการประกวดหนังสือเนื่องในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ

ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๓๓

ประเภท หนังสือนวนิยาย

ให้แก่ ประภัสสร เสวิกุล

ผู้ประพันธ์

เรื่อง ชีค

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๔ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๓๓

(นายประพันธ์ แสงวนิช)

ประธานคณะกรรมการประกวดหนังสือ

พุทธศักราช ๒๕๓๓

(นายถวิล สวัสดิ์พาณิชย์)

ประธานคณะกรรมการพัฒนาหนังสือ

พุทธศักราช ๒๕๓๓

ประภัสสร เสวิกุล

ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

นักคิด นักเขียน และนักการทูต

ประวัติย่อ

- เกิดเมื่อวันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2491 ที่กรุงเทพมหานคร

การศึกษา

- รัฐศาสตรบัณฑิต (มสธ.) สาขาศาสนสัมพันธ์ระหว่างประเทศ และ การเมืองการปกครองเปรียบเทียบ
- ประกาศนียบัตรชั้นสูง หลักสูตรการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตย สำหรับนักบริหารระดับสูง (ปปร.) รุ่นที่ 8 สถาบันพระปกเกล้า

การฝึกอบรม

- หลักสูตรนักบริหาร กระทรวงการต่างประเทศ
- หลักสูตรภาษาอังกฤษ ณ La Trobe University, Melbourne, Australia โดยทุน Colombo Plan
- หลักสูตร Writing/Editing for Print Media จาก Department of Journalists, School of Language and Communication, Wellington Polytechnic, New Zealand
- หลักสูตร English as a Second Language จาก Victoria University of Wellington, New Zealand

ครอบครัว

สมรสกับ ชุตติมา (วรรณิตร) เสวิกุล นักเขียนสารคดีและเรื่องสั้น นามปากกา นิลลบล นวเรศ และ นริศรา มีบุตร 2 คน คือ นายชกรวิทย์-นรวิทย์ เสวิกุล นักการทูตชำนาญการ เลขาธิการเอก สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงเตหะราน และนักเขียน นามปากกา ชกรวิทย์นรวิทย์ และนายวรุฒม์ชัย เสวิกุล เว็บบล็อก www.psevikul.com

ผลงานด้านวรรณกรรม

เริ่มเขียนบทกวีเมื่อ พ.ศ. 2505 เรื่องสั้น พ.ศ. 2513 และนวนิยายในปี พ.ศ. 2525 จนถึงปัจจุบันมีผลงานด้านบทกวีประมาณ 200 บท เรื่องสั้น 150 เรื่อง และนวนิยาย 60 เรื่อง โดยได้รับรางวัลทางวรรณกรรมหลายรางวัล เช่น

- พ.ศ. 2520 เรื่องสั้น "อีกวันหนึ่งของตรีน" ได้รับรางวัลเรื่องสั้นดีเด่น รางวัลอนุสรณ์ ว. ณ ประมวลมารค
- พ.ศ. 2521 เรื่องสั้น "อีกวันหนึ่งของตรีน" ได้รับรางวัลเรื่องสั้นดีเด่นจากสมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย
- พ.ศ. 2525 นวนิยายเรื่อง "อำนาจ" ได้รับรางวัลชมเชย (ปีนั้นไม่มีรางวัลดีเด่น) จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ
- พ.ศ. 2531 นวนิยายเรื่อง "เด็กชายมะลิวัลย์" ได้รับรางวัลดีเด่นประเภทบันเทิงคดี จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ
- พ.ศ. 2532 นวนิยายเรื่อง "ซัด" ได้รับรางวัลดีเด่น ประเภทนวนิยาย จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ
- พ.ศ. 2533
- รวมเรื่องสั้น "ครีบทัก" ได้รับรางวัลชมเชย จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ
 - นวนิยายเรื่อง "ลอดลายมังกร" ได้รับรางวัลชมเชย จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ

- พ.ศ. 2534
- นวนิยายเรื่อง "ขอหมอนใบนั้น...ที่เซอฝันยามหนุน" ได้รับรางวัลชมเชย จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ
 - นวนิยายเรื่อง "ซัด" ได้รับรางวัลชมเชย จากสำนักงาน ป.ป.ป.
 - นวนิยายเรื่อง "ซัด" ได้รับรางวัลชมเชย รางวัลวรรณกรรมบัวหลวง
- พ.ศ. 2537
- นวนิยายเรื่อง "หิมาลายัน" ได้รับรางวัลชมเชย จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ
- พ.ศ. 2541
- นวนิยายเรื่อง "สำเภาทอง" ได้รับรางวัลชมเชย จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ
- พ.ศ. 2547
- นวนิยายเรื่อง "พระจันทร์ทะเลทราย" ได้รับรางวัลชมเชย จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ
- พ.ศ. 2549
- เรื่องสั้น "หัวกะโหลกสองใบ" ได้รับรางวัลชมเชย เรื่องสั้นดีเด่นประจำปี จากสมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย
- พ.ศ. 2550
- รวมเรื่องสั้น "จดหมายจากชายชราตาบอด" ได้รับรางวัลชมเชย จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ
 - นวนิยายเรื่อง "ผีเสื้อและหิ่งห้อย" ได้รับรางวัลชมเชย (ปีนั้นไม่มีรางวัลดีเด่น) จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ

นวนิยายที่ได้รับการสร้างเป็นภาพยนตร์และละครโทรทัศน์

- ซ่อปรีชาติ
- เวลาในขวดแก้ว (3 ครั้ง)
- ขอมมอนใบนั้น...ที่เขื่อนฝายยมทูน (3 ครั้ง)
- ขอให้รักเรานี้หนึ่งวัน
- ลอดลายมังกร (2 ครั้ง)
- อ๋านาจ
- ซิงตั้ง
- สำบาทอง
- บ้านกั้นมะยม

ผลงานที่ได้รับการเลือกเป็นหนังสือดีสำหรับเด็กและเยาวชน

หนังสือดี 100 ชื่อเรื่องสำหรับเด็กและเยาวชนไทยควรอ่าน ของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย พ.ศ. 2540

- เวลาในขวดแก้ว

500 เล่มหนังสือดีสำหรับเด็กและเยาวชน ของสมาพันธ์องค์กรเพื่อพัฒนาหนังสือและการอ่าน พ.ศ. 2542

- อ๋านาจ
 - เวลาในขวดแก้ว
 - เด็กชายมะลิวัลย์
 - ลอดลายมังกร
 - หิมาลายัน
 - สำบาทอง
-

หนังสือดี 100 เล่มที่คนไทยควรอ่าน

- เวลาในขวดแก้ว

101 เล่ม หนังสือในดวงใจนักเขียนและนักอ่าน พ.ศ. 2553

- เวลาในขวดแก้ว

หนังสือดี 100 เล่ม เพื่อพัฒนาคุณภาพเด็กและเยาวชนไทย

- ดอกไม้ใต้หมอน

หนังสือหลายเล่มได้รับการประกาศให้เป็นหนังสืออ่านนอกเวลา

- เด็กชายมะลิวัลย์
- เวลาในขวดแก้ว
- ขอมอนใบนั่น...ที่เธอฝันยามทนน
- จะฝันถึงเธอ ทุกคืนที่มีแสงดาว

ฯลฯ

หนังสือนำร่องโครงการต่อยอดการอ่านให้กับนักเรียนชั้นมัธยมปลาย นิสิต นักศึกษา

ได้แก่ 60 เรื่องสั้น ประภัสสร เสวิกุล, แกมกลิ่นสุคนธา, ชิงดิ่ง, บ้านก้านมะยม, มงกุฎดาริกา, ม่านมรสุม, ลอดลายมังกร, สำภาทอง, เหลื่อมไหมลายเหมย, ถนนสายใบไม้ร่วง, ขอมอนใบนั่น...ที่เธอฝันยามทนน และหนังสือในโครงการวรรณกรรมเพื่ออาเซียน "จะฝันถึงเธอ ทุกคืนที่มีแสงดาว"

หนังสือที่ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศ

เรื่องสั้นหลายเรื่องได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศ เช่น อังกฤษ เยอรมัน ตุรกี และสเปน

รวมเรื่องสั้น "เรือกระดาษ" ได้รับการแปลเป็นภาษาสเปน ในชื่อ "Barcos de Papel" จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ในประเทศชิลี เพื่อจำหน่ายยังประเทศต่างๆ ในอเมริกาใต้

นวนิยายเรื่อง "เวลาในขวดแก้ว" ได้รับการแปลเป็นภาษาอังกฤษในชื่อ "Time in the bottle" รวมทั้งได้รับการแปลเป็นภาษาญี่ปุ่นและภาษาเวียดนามในชื่อ "Chai Thoi Gian"

ผลงานล่าสุด: วรรณกรรมเพื่ออาเซียน

- จะฝันถึงเธอ ทุกคืนที่มีแสงดาว (อินโดนีเซีย)
- รักในม่านฝน (เวียดนาม)
- มีเมฆบ้างเป็นบางวัน (ฟิลิปปินส์)
- กวีชเมรละกา (มาเลเซีย) กำลังลงในนิตยสารสกุลไทย
- ไชน่ามูน (สิงคโปร์) กำลังลงในนิตยสารขวัญเรือน

ผลงานใหม่

- ลอยคอ

และผลงานคลาสสิกที่ได้รับการพิมพ์ออกมาใหม่

- ขอให้รักเรานั้นนิรันดร พิมพ์ครั้งที่ 11
- อานาจ พิมพ์ครั้งที่ 17
- เวลาในขวดแก้ว พิมพ์ครั้งที่ 38
- ซัด พิมพ์ครั้งที่ 29

กิจกรรมในปัจจุบัน

- ปัจจุบันมีนวนิยายลงพิมพ์ในนิตยสาร "ขวัญเรือน" กับ "สกุลไทย" เขียนคอลัมน์ "วันเว้นวัน จันทร์ พุธ ศุกร์" ในหนังสือพิมพ์ "คม ชัด ลึก" หน้า 4

- ร่วมจัดรายการวิทยุ “การเดินทางของความคิด” กับ สรรเสริญ ปัญญาธิวงศ์ ทางคลื่น 96.5 เอฟเอ็ม ของ อสมท ทุกคืนวันพุธ เวลา 21.00-22.00 น.
- จัดรายการวิทยุ “โลกและชีวิตกับประกัสสร เสวิกุล” ทางวิทยุศึกษา คลื่น 92 เอฟเอ็ม ทุกคืนวันเสาร์ เวลา 20.00-22.00 น. เป็นรายการที่จะย่อโลกและย่อเรื่องราวของชีวิตเพื่อให้แง่คิดและมุมมองที่แตกต่างมานำเสนอพร้อมเพลงไพเราะในอดีตที่หาฟังได้ยาก โดยจัดร่วมกับชุดิมา เสวิกุล
- เป็นวิทยากรให้กับสถาบันการศึกษาและหน่วยงานต่างๆ ทางด้านวรรณกรรม วัฒนธรรมอาเซียน และการต่างประเทศ

ประวัติการรับราชการ

- พ.ศ. 2512 เข้ารับราชการที่กระทรวงการต่างประเทศ
- พ.ศ. 2518 ผู้ช่วยเลขานุการ สถานเอกอัครราชทูต ณ นครเวียงจันทน์ ประเทศลาว
- พ.ศ. 2522 ผู้ช่วยเลขานุการ สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงบอนน์ ประเทศเยอรมนี
- พ.ศ. 2529 เลขานุการตรี-โท สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงอังการา ประเทศตุรกี
- พ.ศ. 2536 เลขานุการเอก สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงเวลลิงตัน ประเทศนิวซีแลนด์
- พ.ศ. 2548 อัครราชทูตที่ปรึกษา สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงซันโตอาโกล ประเทศชิลี
- พ.ศ. 2551 เกษียณอายุราชการ

กิจกรรมด้านสังคม

- พ.ศ. 2525-2526 เลขานุการสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย
- พ.ศ. 2544-2546 นายกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย (สมัยที่ 1)
- พ.ศ. 2546-2548 นายกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย (สมัยที่ 2)
- ริเริ่มก่อตั้งรางวัล "นราธิป" สำหรับนักเขียนและบรรณาธิการอาวุโส ผู้มีอายุครบ 80 ปี ซึ่งสร้างผลงานทรงคุณค่าอย่างต่อเนื่องและยาวนาน
- ดำเนินการหาทุนก่อสร้างอาคารที่ทำการสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทยจนสำเร็จ
- ริเริ่มและร่วมกับสำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย กระทรวงวัฒนธรรม ดำเนินโครงการวรรณกรรมสัมพันธ์ไทย-กัมพูชา
- ร่วมกับกระทรวงการต่างประเทศ ดำเนินโครงการวรรณกรรมสัมพันธ์ ไทย-เวียดนาม และวรรณกรรมสัมพันธ์ไทย-ลาว เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์และความเข้าใจอันดีระหว่างไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน ในด้านการทูตภาคประชาชน
- เสนอต่อมูลนิธิอมตะให้ก่อตั้งรางวัลนักเขียนอมตะ เพื่อยกย่องนักเขียนไทยที่สร้างผลงานดีเด่นมาเป็นเวลานาน
- ร่วมกับรัฐสภา ก่อตั้งรางวัลพานแว่นฟ้า เพื่อส่งเสริมการปกครองในระบอบประชาธิปไตยของไทย
- ร่วมกับบริษัท เซเว่นอีเลฟเว่น (ซีพี ออลล์) จำกัด (มหาชน) ก่อตั้งรางวัลเซเว่นบุ๊คอวอร์ด เพื่อส่งเสริมวรรณกรรมไทย
- ร่วมกับบริษัทเซเว่นอีเลฟเว่น (ซีพี ออลล์) จำกัด (มหาชน) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในการก่อตั้งโครงการกัลยาวรรณกรรม เพื่อสร้างนักเขียนรุ่นใหม่

- เป็นกรรมการตัดสินรางวัลวรรณกรรมต่าง ๆ เช่น
 - รางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์แห่งอาเซียน (ซีไรต์)
 - รางวัลแว่นแก้ว
 - รางวัลพานแว่นฟ้า
 - รางวัลเซเว่นมิกซ์อวอร์ด
 - รางวัลอมตะ
 - รางวัลนายอินทร์อวอร์ด
 - รางวัลอนุสรณ์ อ.ไชยวรศิลป์ ฯลฯ
- อดีตกรรมการลิขสิทธิ์ กรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์
- อดีตที่ปรึกษากระทรวงวัฒนธรรม
- อดีตที่ปรึกษาโฆษกรัฐบาล ฯลฯ

ปัจจุบัน

- ได้รับการประกาศเกียรติคุณยกย่องเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี 2554
- ผู้ทรงคุณวุฒิด้านวรรณกรรมและศิลปวัฒนธรรม สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย กระทรวงวัฒนธรรม
- ที่ปรึกษามูลนิธิอมตะ

เกียรติคุณ

- ได้รับการประกาศเกียรติคุณยกย่องเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ (นวนิยายและบทกวี) ประจำปี 2554
- รางวัลผู้ใช้ภาษาไทยดีเด่น ประจำปี 2554
- รางวัลนักศึกษาดีเด่น ประจำปี 2554 ประเภทผลงานดีเด่น จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

- ได้รับรางวัลดาราวอร์ด ประจำปี 2555 จากเสถียรธรรมสถาน
- ศิษย์เก่าดีเด่น “หนึ่งร้อยปี หนึ่งร้อยคน” สถาบันราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
- ผู้มีผลงานลิขสิทธิ์ดีเด่น กรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์
- รางวัลเทพทอง สาขาผู้บริหารองค์กรดีเด่น สมาคมนักวิทยุและโทรทัศน์แห่งประเทศไทย
- รางวัลครอบครัวประชาธิปไตยตัวอย่าง

เครื่องราชอิสริยาภรณ์

- ทวีติยาภรณ์ช้างเผือก
- ทวีติยาภรณ์มงกุฎไทย
- เหรียญจักรพรรดิมาลา
- จตุตถดิเรกคุณาภรณ์
- Das Verdienstkreuz am Bande แห่งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี

ปรัชญาในการทำงาน

ในฐานะศิลปินแห่งชาติ นักคิด นักเขียน และนักการทูต ให้ความสำคัญกับเรื่องคุณธรรม จริยธรรม ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ และมิตรภาพระหว่างเพื่อน ความรัก ทำสิ่งดี ขณะเดียวกันก็เปิดโลกทัศน์อันกว้างไกลให้กับผู้อ่าน โดยนำเสนอข้อคิดมุมมองใหม่ๆ ในด้านต่างๆ อย่างหลากหลาย ทั้งการเมือง เศรษฐกิจ สังคม ประวัติศาสตร์ โบราณคดี ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม รวมถึงเอกลักษณ์และคุณค่าของความเป็นไทย ในแง่มุมที่ทั้งใหญ่และเล็ก เพื่อให้ผู้อ่านได้รับเนื้อหาสาระความรู้ และความคิดเพิ่มขึ้นอีกโสดหนึ่ง นอกเหนือจากการอ่านเพื่อนันทนาการ

ชีวิตคนเราเหมือนทรายเม็ดเล็กๆ ในทะเลทราย
สุดแต่ลมจะหอบไปทางไหน
แต่ท้ายที่สุดแล้ว ก็ต้องร่วงหล่น
และจมหายไปกับพื้นทรายด้วยกันทั้งสิ้น...
แต่ถึงแม้จะถือกำเนิดจากแหล่งเดียวกัน
แต่บางคนก็เป็นเพียงเม็ดทรายในทะเลทราย
ในขณะที่บางคนเป็นทรายที่ถูกหล่อหลอมให้เป็นเครื่องแก้วเจียรไน

....เส้นทางของ "ดาววิธ" ลูกชายซี้ดฮาบาซ
คือเส้นทางที่ต้องผ่านขั้นตอนการเจียรไนครั้งแล้วครั้งเล่า
ด้วยความอดทน ทรนง มุ่งมั่น และใฝ่ฝัน
แม้บางครั้งจะปวดร้าว เหนื่อยอ่อน และแสนเปลี่ยวเหงา
แต่ความสำนึกในหน้าที่ และตระหนักในศักดิ์ศรี
ของความเป็นอิสราชน
ทำให้เขาร้าวแกร่ง เชื้อมั่น
ท่ามกลางความเลวร้ายของมนุษย์
และความโหดร้ายของทะเลทราย

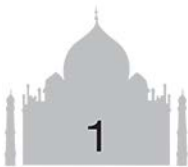
ภาคที่

1

แอฟริกาเหนือ ค.ศ. 1941

ตัวอย่่าง

“ระวัง”

ชายชราตะโกนบอก เคาราสิเงินยวงเป็นประกายกับเปลวแดดขับใบหน้า
เกือบจะเป็นรูปสี่เหลี่ยมนั้นให้อูมูมิฐานขึ้น

ทันทีที่สิ้นเสียง เป้าโลหะในมือก็ถูกร่อนขึ้นสู่อากาศ ความเร็วของ
แรงเหวี่ยงทำให้สีแดงตรงกลางเป้ากลืนหายไปกับสีขาวของแผ่นโลหะ

เด็กชายอายุประมาณ 13-14 ปี ที่ยืนอยู่เคียงข้างชายชรา ประทับบีนยาว
กับบ่าอย่างรวดเร็ว ดวงตาสีน้ำตาลเข้มเพ่งผ่านมากหลังไปยังศูนย์หน้าพลาง
เบนปากกระบอกปืนตามเป้าและลั่นไกทันที

เสียงหัวกระสุนกระทบแผ่นโลหะดังเคลิง เป้ากระดอนขึ้นอีกครั้ง ก่อน
ตกลงสู่พื้นทรายเบื้องล่าง

เด็กชายหันมายิ้ม นัยน์ตาเปล่งแววภาคภูมิใจ

“ดีมาก ดาวีซ” ชายชราเอ่ยชมสั้นๆและยกมือขึ้นโอบไหล่เด็กชาย “เย็น
มากแล้ว เรากลับที่พักกันเถอะ”

เด็กชายเหลียวไปมองอูรู 2 ตัวที่นอนหมอบอยู่ในร่มเงาเนินทรายด้วย

ท่าที่อืดออด ต่อเมื่อชายชาวบิบบโหล่เบาๆเป็นเชิงเตือน จึงจำใจยกปิ่นขึ้นพาดบ่า และก้าวตามผู้สูงวัยไปเงียบๆ

ตะวันเพิ่งจะลับคั้งฟ้า เมื่อชายสองคนต่างวัยชักอูฐขึ้นไปยืนอยู่เหนือสันทราย สีแดงฉานแห่งรังสีสุดท้ายของทิวาวารเจิดจ้า ผืนทรายเว้งว้างที่เห็นอยู่ลิบๆค่อยๆ กลืนหายไปกับความมืดที่กำลังแผ่ปกคลุมบริเวณ

“ตา” เด็กชายเอ่ยขึ้นเบาๆ “จริงหรือที่พ่อข้าว่ามีเมือง มีผู้คน มีบ่อน้ำใหญ่ อยู่อีกฟากหนึ่งของทะเลทรายนี้”

“ซึกซาบาชไม่เคยพูดเท็จ” ชายชราตอบด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่น

“ดังนั้น ทำไมเราไม่ข้ามทะเลทรายไปอยู่ที่นั่น”

ชายชราทอดสายตาดลมองแสงตะเกียงทริบพรายจากหมู่กระโจมเบื้องล่าง ครู่หนึ่งก่อนเบนสายตามายังเจ้าของคำถาม

“เราอยู่ที่นี้ ก็เพราะอัลเลาะห์มีพระประสงค์เช่นนั้น”

“วันหนึ่งข้าจะไปให้ถึงอีกฟากหนึ่งของทะเลทราย” เด็กชายมิได้ละสายตาจากขอบฟ้าที่มีดิสส์ “และถ้าที่นั่นมีทุกสิ่งทุกอย่างที่พ่อพูด ข้าก็จะไม่กลับมาที่นี่อีก”

ชายชรานิ่ง ดวงตาดำมัวคุ่นนั้นฉายแววกังวลเร้นลึก ก่อนจะหลุดปากออกมาด้วยเสียงแผ่วเบา

“ถ้าอัลเลาะห์จะทรงอนุญาต”

ดาวซุกระโคดลงจากหลังอูฐทันทีที่คนเลี้ยงอูฐรั้งสายบังเหียนไว้ และบังคับให้มันย่อเข่าลง

“พ่อข้าละ” เด็กชายร้องถาม

“ท่านซึกค็อยู่ที่กระโจม นายน้อย” คนเลี้ยงอูฐตอบด้วยท่าทางนอบน้อม “มีคนมาหา”

-ใครกัน"

-ไม่ทราบ นายน้อย" คนเลี้ยงขลุ่ยสั้นศีรษะ "บินอาหรับสามคนกับคริสเตียน
คนหนึ่ง"

ดาวิซส่งปืนยาวให้ชายซราที่เพิ่งลงจากอุฐมายืนอยู่ใกล้ๆ และปิดผงทราย
ที่ติดอยู่ตามโบหน้าและล้อมคอก ก่อนเดินแยกทางมุ่งหน้าไปยังกระโจมหลังใหญ่
ที่เป็นที่พักของบิดา

ซึกฮาบาชหนึ่งเด่นอยู่บนพรมผืนใหญ่ในกระโจมที่ระอุอ้าว แสงไฟจากตะเกียง
หลายดวงที่ประดับด้วยกระจกสีต่างๆดูเรืองรองกระจ่างตา สีหน้าของผู้นำกลุ่ม
ชนแว่ร้อนแห่งทะเลทรายเคร่งขรึม นานๆจึงจะยกมือขึ้นลูบคลำเคราดกดำสักครั้ง

ชายอาหรับทั้งสามที่นั่งล้อมวงอยู่กับซึกฮาบาชล้อมลวยทางสีน้ำเงินเข้ม
คลุมศีรษะด้วยผ้าชนิดเดียวกัน รััดด้วยอะกาลสีดำ เหน็บมีดสั้นกระหมัดรัดกุม
คนที่ทำทางเป็นหัวหน้ารูปร่างอ้วนใหญ่ โหนกแก้มสูงจนแลดูกรบอบตาลึกกว่า
คนทั่วไป และจมูกใหญ่จุ่มเหมือนปากเหยี่ยว

ส่วนชายชาวยุโรปอยู่ในเครื่องแบบนายทหารอิตาลี เสื้อกางเกงผ้าเนื้อหนา
สีทากิ รองเท้าบูตสูงทำด้วยหนังสีน้ำตาลขัดมัน นายทหารคนนี้ดูเหมือนจะอายุ
ไม่มากนัก โบหน้าเกลี้ยงเกลา ดวงตาสีฟ้าสดใส และเส้นผมมหยกลสวยสีทอง

ดาวิซทำความเคารพบิดาทันทีที่ก้าวเข้าไปในกระโจม และทรุดตัวลงนั่ง
นอกวง ฟังการสนทนาอย่างเงียบๆ

"ถ้าอังกฤษยกพลขึ้นบกที่อเล็กซานเดรียก็จะมาถึงฟาร์วาร์ทภายในเวลา
เพียง 3 วัน และจะยึดครองดินแดนทั้งหมดของโบเดอร์ฮาบัดได้อย่างง่ายดาย"
ชายเบดูอินร่างใหญ่พูดต่อด้วยท่าทางร้อนใจ

"ข้าหลวงใหญ่และผู้บังคับบัญชากองทหารอิตาลีประจำโบเดอร์ฮาบัดจึง
ส่งข้าและผู้หมวดเบปปีราโนมาขอความร่วมมือจากซึก"

"ทำไมอิตาลีไม่รบกับอังกฤษเอง" ซึกฮาบาชคลิ๊งสายประจำในมือซ้ำๆ

“ทหารอิตาลีส่วนใหญ่มีหน้าที่ต้องรักษาเมืองท่าเทอร์รานี” ร้อยโทหนุ่มตอบด้วยน้ำเสียงเรียบๆ “ถ้าเสียเมืองท่าแห่งนั้น ก็เท่ากับเราเสียที่มั่นในทวีปแอฟริกาฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนทั้งหมด”

“จากเทอร์รานีไปฟาร์วาที่ใช้เวลาเดินทางกี่วัน”

“ในราววันครึ่ง”

“และจากทะเลทรายไปฟาร์วาที่ใช้เวลากี่วัน”

“ผมคิดว่า 3 วัน” นายร้อยโทคำนวณคร่าวๆ

“3 วันครึ่ง” ซีกฮาบาสแย้ง “ปกติดูจะเดินทางในทะเลทรายได้ชั่วโมงละ 5 กิโลเมตรในเวลากลางวัน และชั่วโมงละ 8 กิโลเมตรในเวลากลางคืน นี่หมายความว่าจะไม่มีการพักเลยตลอดระยะทาง 498 กิโลเมตร”

เบ็ปปรีนาโน่ควักผ้าเช็ดหน้าจากกระเป๋าทางเกวออกมาซับเหงื่อที่หน้าผาก

“และการเดินทางไกลขนาดนั้น เมื่อไปถึงฟาร์วาที่เราจะเหลือคนที่อยู่ในสภาพพร้อมที่จะทำการรบได้ไม่ถึงครึ่งหนึ่งของกำลังทั้งหมด” ซีกพูดต่อด้วยท่าทางเยือกเย็น

“ข้าหลวงใหญ่จะให้ค่าจ้างซีกสองหมื่นเหรียญทอง” আহรับคนที่เห็นหัวหน้าซึ่งตัดบท “และจ่ายให้นักรบของซีกคนละหนึ่งร้อยเหรียญทอง”

“เบดูอินไม่ใช่จักรบรับจ้าง” ซีกฮาบาสประสานสายตากับอีกฝ่ายหนึ่ง “และเราจะไม่ทำสงครามเพื่อพวกคริสเตียน”

“ผมว่าเราจะมีเวลาที่จะคิดเรื่องนี้กันอีกครั้ง” นายร้อยโทชาวอิตาลีเฝ้ามองริบใกล้เกลี้ย เมื่อเห็นว่าบรรยากาศแห่งการเจรจาชักจะเครียด “ซีกอย่าเพิ่งคิดว่านี่เป็นการว่าจ้างหรือการรบระหว่างอิตาลีกับอังกฤษ เพราะเมื่อใดที่อังกฤษผ่านอียิปต์เข้ามาได้ พวกอังกฤษจะกวาดล้างเบดูอินออกไปจากทะเลทราย และยกดินแดนไบเคอร์ฮาบัตทั้งหมดให้อียิปต์ปกครอง...”

เบ็ปปรีนาโน่กลืนน้ำลาย ตาวิมมองเห็นลูกกระเดือกของคริสเตียนหนุ่มเด่นขึ้นลง

“...ผมคิดว่านี่เป็นการอันศักดิ์สิทธิ์ของชีวิตในการปกป้องมาตุภูมิ”

ซึกซาบาชมองดูชายอิตาลีเลียนด้วยสายตาที่สงบนิ่ง

“มาตุภูมิของเบดูอินอยู่ที่ทะเลทราย ไม่ใช่ฟาร์ว้าซึ่งเป็นเพียงเมืองหลวงของอาณานิคมอิตาลีในโบเดอร์ซาบัด...และเบดูอินทุกคนพร้อมที่จะตายที่นี่ เราจะปกป้องทะเลทรายของเรา ไม่ให้อังกฤษหรืออิตาลีส่งล้ำเข้ามาแม้แต่คนเดียว”

เบ็ปปิราโนสบตาอาหรับทั้งสามคนเป็นเชิงขอความเห็น

ฉับพลันนั่นเอง โดยที่ดาวิชไม่ทันคิด ชายที่เป็นหัวหน้าอาหรับก็แผ่นผิงเข้าถึงตัวซึกซาบาชรวดเร็วปานงูทะเลทรายฉกเหยื่อ ซึกหงายหลัง ขณะที่ชายอาหรับร่างอ้วนใหญ่ขึ้นนั่งคร่อมอยู่บนอก มั่นกระซอกมีดกระหมื่นออกมาจากฝัก คมมีดโค้งเป็นประกายวาววับกับแสงไฟ ซึกซาบาชตื่นรนสุดกำลัง กระโจมไหววูบ ตะเกียงกวัดแกว่งสาดแสงสีเขียวแดงของแผ่นกระจกลงบนใบหน้า ที่ตื่นตระหนกและเสื้อคลุมกำไลบิยะสีขาของผู้นำเบดูอิน

“ยูซุฟ อย่า...” เบ็ปปิราโนร้องห้ามเสียงหลง

ยูซุฟเงื้อมีดขึ้นจนสุดแขนและจ้วงแทงอย่างไม่ยั้ง เลือดอุ่นๆ สีแดงฉานสาดกระจายขึ้นไปตามผนังกระโจมและใบหน้าของฆาตกร

ดาวิชแผดร้องลั่นและถลันเข้าไปหาร่างของบิดาโดยมีอาหรับอีกสองคนแผ่นตามไปติดๆ และจับแขนเด็กชายไหล่หลังไว้แน่น ยูซุฟผลจากซึกซาบาชมาที่ดาวิช จิกผมเด็กชายให้แหว่งหน้าขึ้น และวางคมมีดเป็นควาเลือกกับลำคอที่บอบบางนั้น

ดาวิชหลับตา เขานึกถึงสวนสวรรค์ที่เต็มไปด้วยผลไม้ทิพย์และเงาแห่งความร่มเย็น นึกถึงลำธารน้ำใส ลำธารน้ำนมและน้ำผึ้งในสวนสวรรค์ที่ตาเคยเล่าให้ฟัง

มีเสียงคลิกดังขึ้นใกล้ๆ และเมื่อดาวิชเปิดตาขึ้น ก็เห็นรอยโทเบ็ปปิราโนยืนถือปืนจ่ออยู่ที่ขมับของยูซุฟ ดวงตาสีฟ้าคู่นั้นเข้มขึ้นจนน่ากลัว

“พอที” นายทหารชาวอิตาลีเห็นเสียงที่สิ้นสะท้าน “เรามาที่นี่อย่างมิตร ไม่ใช่จะมาฆ่าฟันใคร”

“แต่ทั้งหมดยังไม่รู้จักพวกเบอดูอิน” ยูซุฟเงยหน้าขึ้น “เมื่อมันปฏิเสธที่จะร่วมมือ ก็เท่ากับได้ประกาศตัวเป็นศัตรูกับเราแล้ว และจะสมคบกับอังกฤษ ตีตลบหลังเราเมื่อไหร่ก็ได้”

“นั่นเป็นปัญหาของกองบัญชาการทหารอิตาลี” เบ็บบิราโน่ตวาด “และในนามของผู้แทนราชหลวงใหญ่และผู้บัญชาการฯ ฉันขอสั่งให้แกปล่อยให้เด็กคนนี้”

ยูซุฟลดมิตลงอย่างจำใจ และสละบัดหน้าไปทางหนึ่ง ขณะที่ลูกน้องปล่อยแขนของดาวิชให้เป็นอิสระ

“กูจะจำฝังใจให้หมดโคตร” ดาวิชตะเบ็งเสียงใส่หน้ายูซุฟและผลุนผลันวิ่งออกไปจากกระโจม

“หมดจะทำยังไงต่อไป” ยูซุฟหันมาถามหัวหน้าๆ

“เดินทางกลับฟาร์วาร์ห์” ร้อยโทหนุ่มตอบด้วยน้ำเสียงระดับเดียวกัน พลางปลดกระสุนจากถังเพลิงและเก็บปืนพกลงไปในซองหนังข้างเอวด้วยท่าทางเฉยเมย

ดาวิซิงเตลิดออกมาจากกระโจมของบิดา พลังฉีกกระชาก
เสื้อผ้าที่สวมอยู่ ตีอกชกตัว และกรีดร้องไม่เป็นภาษามนุษย์ กลบเสียงของ
มูอาซินที่ซานเรียกให้คนทำละหมาดอิฮาอุ

ดาวิซิงผ่านชาวเบดูอินที่กรูกันออกมา ตรงไปยังกระโจมหลังน้อยที่อยู่
ห่างจากหมู่กระโจมอื่น เด็กชายตลบกระโจมขึ้นและกลิ้งพรวดเข้าไปข้างใน
“เกิดอะไรขึ้นดาวิซ” ชายชราเจ้าของกระโจมที่ถูกเข้าอยู่บนผ้าขาวเตรียม
ตัวทำละหมาดร้องถาม

“ป็นข้าวบูโหน” เด็กชายหอบแรงๆ และกวาดสายตาหาสิ่งที่ต้องการ

“เกิดอะไรขึ้น” ผู้เป็นตาถามซ้ำ

“พ่อตายแล้ว” ดาวิซถลไปหิ้งปีนยาวที่วางพิงอยู่มุมหนึ่งของกระโจม “ไอ้
พวกนั้นมันฆ่าพ่อ”

เด็กชายถือปีนยาววิ่งกลับมาตามทางเก่า ชายชราและคนอื่นๆ ริ่งตามมา
ติดๆ เสียงร้องถามและเสียงตะโกนตอบกันดังเซ็งแซ่ แสงคบساطเงาของผู้คน
ลงตามผนังกระโจม

ดาวซุฟุดยืนที่หน้ากระโจมบิดา ประทับพานท้ายบินกับบ่า สอดนิ้วเข้าไป
ในโกร่งโก มุ่งปากกระบอกปืนไปยังยูซุฟและพวกที่เพิ่งก้าวออกมาจากกระโจม
หลังนั้น

“ดาวีซ ออย่ายิง” ชายชราตะโกนห้าม และปรวดเข้ามาถึงตัว บัดปาก
กระบอกปืนเบนไปทางอื่น

“ไอ้ยูซุฟมันฆ่าพ่อข้า” เด็กชายตะเบ็งเสียง “ข้าจะฆ่ามัน”

“เจ้าฆ่ามันที่นี่ไม่ได้” ชายชรายุดมือหลบหน้าชายไว้แน่น

“ทำไม”

“เพราะพวกมันเป็นแขกของเรา” ผู้สูงวัยเน้นเสียง

ดาวีซลดปืนลงช้าๆ ในขณะที่ตาเดินเข้าไปหยุดอยู่ตรงหน้ายูซุฟ และนาย
ร้อยโทอิตาเลียน

“รีบไปเสียจากที่นี่” น้ำเสียงนั้นแม้จะสั้นเครือ แต่ก็แฝงไว้ด้วยความ
เด็ดขาดจริงจัง “และจำไว้ว่าชั่วชีวิตนี้อย่าได้เหยียบย่างเข้ามาในเขตเบดูอินอีก
แม้แต่ก้าวเดียว”

ยูซุฟกอดตาอุฟงชนที่กุมล้อมเข้ามา ทุกคนเงยบกริบ มีแต่เสียงหายใจ
แรงๆที่ดังระงม โบหน้ากมิ่งทั้ง ดวงดาวาวโรจน์ฉายแววอาฆาตแค้น อาหรับ
ร่างอ้วนใหญ่หันหลังกลับ และตะลิตะลานนำหน้าลูกสมุนและร้อยโทเบ็ปปิราโน
ไปยังอุฐที่คั่นทางจุมมารอยู่ พร้อมกับขึ้นควบขับตะเบ็งหายไปในความมืดและ
ฝุ่นทราย

ชายชราบิดาจนคนทั้งสี่ล้มหายไปแล้ว จึงก้าวนำคนอื่นๆเข้าไปในกระโจม
ใหญ่ กลืนดาวเลือดที่คั่งอยู่ในกระโจม และสภาพศพที่ยับเยินของซึคฮาบาซ
ทำให้ชายชราต้องเบือนหน้าไปทางอื่น เพื่อช่อมอารมณ์สะเทือนใจและความ
คั่งแค้นที่วูบประดังขึ้นมา

“ท่านอิบรอฮีมจะทำยังไงต่อไป” ใครคนหนึ่งถามขึ้นเบาๆ ขณะที่พวก
ผู้หญิงร้องไห้คร่ำครวญเสียด

ชายชราสั้นศีรษะอย่างนี้ทำอะไรไม่ออก

“ดาวีชละ” อีกคนถามขึ้น “ดาวีชอยู่ที่ไหน”

“ดาวีช” อีบรอฮีมอุทานชื่อหลานชายออกมา และรีบผละจากที่นั่นถลัน
มานอกกระโจม

“ดาวีช...” เสียงของชายชรากังวานไปในความเงียบและกลืนหายไปกับ
เสียงลมและความเว้งว่างของทะเลทราย

บ่ายคล้อยแล้ว แต่ดวงอาทิตย์ยังคงแผดความร้อนรุนแรงราวกับเป็นวันที่อิสรอฟิล
ประกาศสัญญาณมหาอุบัติ เพื่อปลุกทุกชีวิตให้ตื่นคืนขึ้นมารับการพิพากษา

หลังวันอาสาน ลมพัดอื้ออึงหอบเอาฝุ่นทรายปลิวไปในอากาศคลุ้งเป็นบริเวณกว้าง
ดาวีชยังคงนอนแนบร่างกับพื้นทราย ไร่ร้อนระอุขึ้นมาถึงแผ่นอกและ
หน้าท้อง **จนเด็กชายมีความรู้สึกว่ามีหนังแถบนั้นคงไหม้เกรียมเหมือนหนังแกะ**
ที่ถูกย่างไฟ ลมหอบทรายมาปะทะผิวหน้าจนแสบไปหมด ทรายบางเม็ดกระเซ็น
เข้าตา และระคายจนน้ำตาไหลพราก แต่เด็กชายก็ไม่ยอมที่จะหลับตาลงแม้เพียง
เสี้ยววินาที สายตาของดาวีชทอดไกลไปเบื้องหน้าอย่างรอคอย ซื่อซอกจมอยู่ใน
พื้นทรายเพื่อประคองปืนยาวที่ร้อนผ่าวไว้ในอุ้งมือ

เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า ลำคอของดาวีชแห้งผาก และอาการเสียดท้อง
เพราะความหิวทวีขึ้นเป็นลำดับ แต่เด็กชายก็ยังคงฝังตัวนั่งรอกับเป็นส่วนหนึ่งของ
ทะเลทราย

ร่างตะกุ่มของคนกลุ่มเล็กๆ ค่อยปรากฏขึ้นที่แนวสันทราย หัวใจของดาวีช
เต้นแรง เขารีบกะพริบตาเพื่อให้แน่ใจว่าสิ่งที่เห็นไม่ใช่เป็นเพียงภาพลวงตา ปืน
ในมือกระชับแน่นเตรียมพร้อมที่จะลั่นไกได้ในทันที

กลุ่มคนชัดเจนขึ้น จนมองเห็นร่างอันใหญ่ในเสื้อคลุมลายทางสีน้ำตาลเงิน
ของยูซุฟที่อยู่บนหลังอูฐได้ถนัดตา ดาวีชหิ้วดาช้าย และเล็งสายตาขวามือผ่าน
บากหลังและศูนย์หน้า เขามองลมหายใจซำๆ ขณะเห็นเยี่ยวไกบิน

ร่างของยูซุฟลงมือไปด้านหลังทันทีที่เสียงบินดังขึ้น กระสุนนัดนั้นเจาะผ่านผ้าโกศราที่คลุมศีรษะทะลุหน้าผากอย่างแม่นยำ ยูซุฟตกจากหลังอุฐลงมานอนแน่นิ่งกับพื้นทราย อาหรับที่เหลือวิ่งสายบังเหียนอุฐซึ่งกำลังตื่นตกใจ และมองหาที่มาของเสียงบินด้วยท่าทางที่ขุละมุน คาวีชเบนปากกระบอกปืนและลั่นไกอีกครั้ง ร่างของคนนำทางที่อยู่หน้าเพื่อนก็ร่วงผล็อยเหมือนเหยี่ยวปีกหัก

“กระจายกันออกไป” ร้อยโทเบ็ปปิราโนซึ่งคุมสติได้อย่างรวดเร็วร้องสั่ง “ถอยกลับไปทางเดิม”

อุฐทั้งสามตัวหันหลังกลับ เบ็ปปิราโนย่อตัวลงต่ำ แสดงให้เห็นถึงความชำนาญการรบในทะเลทราย ชั่วครู่เดียวก็พาอาหรับที่เหลือลับไปจากสายตาของคาวีช

เด็กชายผู้ถูกลูกปืนจากพื้นทราย เผลอไปหาอุฐตัวโปรดที่หมอบนั่งอยู่หลังเนิน เขาตะปบที่อกมันเบาๆ และทันทีที่มันผงกตัวขึ้น เขาก็โผนขึ้นชันทนออกหลังพลางกระตุนมันให้วิ่งไล่ตามเบ็ปปิราโนไป

เสียงบินก้องขึ้นหลายนัด คาวีชมองเห็นศัตรูที่ล่องหน้าไปก่อนอยู่ไฉ่ว เด็กชายถือบังเหียนไว้ด้วยมือซ้าย หนีบพานท้ายปืนไว้ใต้รักแร้ขวาที่กดแนบกับลำตัวและยิงสวนไปทันที

ร้อยโทเบ็ปปิราโนหยุดอุฐที่ชื่อยูเมื่อมาไกลจากบริเวณที่ถูกซุ่มยิงมากแล้ว เขาเหลือเวลาเพื่อนร่วมทางอีกสองคนที่เหลือ แต่ก็ปราศจากวิหเวว ชายหนุ่มเพิ่งสายตาฝ่ากระโถแตกไปในทะเลทรายอันกว้างใหญ่ ลมพัดผิวทรายเรื่อยๆ เหมือนระลอกคลื่นระลอกแล้วระลอกเล่า บรรยากาศรอบกายนิ่งและเงียบงัน มีเพียงเปลวแดดที่เต้นระยิบอยู่ตามแนวสันทราย

เป็นครั้งแรกที่ร้อยโทหนุ่มรู้สึกกลัวความเว้งว่างของทะเลทราย เบ็ปปิราโนกำปืนไรเฟิลที่อยู่ในอุ้งมือแน่นราวกับจะผ่ากชีวิตไว้กับมัน เขาเริ่มกระหายน้ำอย่างรุนแรง แต่น้ำหยดสุดท้ายในกระติกหมดไปตั้งแต่เมื่อเช้ามืดวันนี้พร้อมกับ

อาหาร

ร้อยโทหนุ่มยกมือขึ้นลูบริมฝีปากที่แห้งกรัง ขณะที่บอกกับตัวเองว่าถ้า
เพียงแต่ผ่านทะเลทรายช่วงสุดท้ายนี้ ไปให้ถึงค่ายทหารที่โอเอซิสใหญ่ก่อนเข้า
เขตเมืองท่าเทอร์ราน์ได้ เขาก็จะปลอดภัย

ตัวอย่าง

จันทร์เสี้ยวโคจรอยู่กลางฟ้าทอแสงนวลเย็นดาวราวจะปลอบโยนทะเลทรายให้คลายความร้อนแรงด้วยแสงอาทิตย์ยามกลางวัน สมณะเยือกพัดพากลิ่นกุ่มของกระโอทราย ผุ้งหนูตัวเล็กๆ ไผ่ลั่นนำจากรูลึกที่เร้นตัวอยู่ ออกมาวิ่งพล่านหาสิ่งประทังชีวิต บางตัวหยุดยืนสองขา ทำมุมพุดพิศ ขณะเบ็งตากดูอุฐที่ย่ำเท้าผ่านหน้าไปช้าๆ ดวงดาวของมันกลอกไปมาราวจะรอคอยเวลาที่อุฐหรือคนที่นั่งอยู่บนหลังล้มลงกับพื้นทราย เพื่อจะได้ก้าวเข้าไปแตะถึง

ร่างของร้อยโทเป็ปปิราโนโงเงงนอนอยู่บนหลังอุฐ คีระชะงูปลง แต่มือยังคงกำปืนยาวไว้แน่น ทันทิที่รู้สึกตัวเขาจะรีบเหยียดตัวขึ้น พง์สายตาไปรอบๆ อย่างหวาดระแวง และเตือนตัวเองไม่ให้ผล็อยหลับลงอีก แต่สักพักใหญ่ๆ ความอ่อนเพลีย ความอดิโรย และความว่างก็รุมเร้าเข้ามาเรื่อยๆ และดวงตาของชายหนุ่มก็จะค่อยๆ หลับลง...

แม้ว่าเสียงปืนและวีแววของการไล่ล่าจะเงียบไปตั้งแต่เมื่อตอนเย็น แต่ประสาทที่หกกบอกกับนายร้อยโทชาวอิตาเลียนว่า ฝ่ายติดตามยังไม่ได้รามือเสียทีเดียว และยังคอยเฝ้าดูเขาอยู่ห่างๆ เพื่อรอเวลาที่จะเข้าโจมตีครั้งใหม่ แต่

แม้ว่าเขาจะลองใช้เส้นทางเป็นรูปร่างกลมเพื่อย้อนกลับไปดูร่องรอยของผู้ติดตาม
ก็ไม่พบอะไรที่ผิดปกติแม้แต่น้อย เบ็ปปิราโนไม่เคยควมอุฐตะบิงเพื่อเข้าไปให้ถึง
โอเอซิส แต่ความรู้สึกที่ว่าตัวเองกำลังตกเป็นเป้าให้อีกฝ่ายจู่โจมยิ่งก็ทำให้เขาหวุด
เสียว จนต้องชักอุฐวกกลับเข้าทะเลทรายอีกครั้ง เพื่ออาศัยความเว้งว่างเป็นเครื่อง
กำบังจากการลอบทำร้าย

เบ็ปปิราโนนึกไปถึงวัยเด็กของตนเองที่ใช้เวลาหมดไปกับการดักจับ
กระต่ายป่า ที่มีจะแอมมาชไมยสุดหัวฝักกาดแดงที่พอปลูกไว้ในไร่ เบ็ปปิราโน
เกลียดการดักมันด้วยแล้ว เพราะรู้สึกว่าเป็นการเอาเปรียบกระต่าย เด็กชาย
เบ็ปปิราโนในสมัยนั้นจึงมักจะเกณฑ์เพื่อนๆ มาช่วยกันวิ่งไล่จนกระต่ายเคราะห์
ร้ายอ่อนแรงยินยอมให้เขาหัวหมู้นกลับมาอดพ้อ ก่อนที่จะกลายเป็นอาหารที่
เอร็ดอร่อยสำหรับพวกเขาในมื้อเย็น แต่เมื่อถึงเวลานี้ ชายหนุ่มก็รู้สึกตัวตัวเอง
มีสภาพไม่แตกต่างจากกระต่ายที่ใกล้จะหมดแรงเท่าไรนัก

เสียงปินดังแหวกความเงิบขึ้นนัดหนึ่ง เบ็ปปิราโนสะดุ้งเหือก ปวด
แปลบที่ไหล่ขวา ไรเฟิลร่วงลงจากมือ อุฐส่งเสียงร้องด้วยความตกใจและสับสน
ร่างร่อยโทหนุ่มตกจากหลัง เบ็ปปิราโนกระเือกกระสนไปตามพื้นทราย
กระซากป็นพจากของหนังมากุมไว้ด้วยมือข้างซ้าย ขณะที่สอดสายสายตาหาที่
พอจะหลบซ่อนตัว ความคิดของเขาสับสน ความอ้างว้างและหวาดกลัวจู่โจมเข้า
เกาะกุมจิตใจ

เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า มือที่คอนป็นตกลง โลหิตยังคงทะลักจาก
บาดแผลไม่หยุด ชายหนุ่มเริ่มรู้สึกสิ้นหวัง ไม่มีแรงแม้แต่จะคืบคลานต่อไป
เบ็ปปิราโนวางป็นพกลงข้างกาย ใช้มือซ้ายบีบไหล่ขวาไว้แน่น หอดคายลงบน
ทราย ดวงตาที่ริบหรี่เหมือนโคมใกล้จะดับแสงจับอยู่ที่จันทร์เสี้ยวบนฟ้า...

เงาค่ำทาบลงบนร่างของชายหนุ่ม นายร่อยโทชาวอิตาลีเียนพยายามที่จะ
เบิกตาขึ้นมอง ขณะลดมือซ้ายลงจากไหล่ ยื่นออกไปความหาป็นพก

ปิง-ป็นพกกระเด็นไปทางหนึ่ง เบ็ปปิราโนหดมือกลับด้วยความตกใจ

และยืนตัวขึ้นนั่ง แสงจันทร์สาดให้เห็น “ผู้ตามล่า” ได้รางๆ เด็กชายที่เขพบ
ในกระโจมซีกซาบานั้นตัวตรงอยู่บนหลังอูฐตัวใหญ่ ปืนยาวแบบอาหรับที่ประดับ
ด้วยหมุดเงินและชายผ้าสีต่างๆวางพาดอยู่บนตัก

ปัง-ปัง-ปัง-ปัง เด็กชายกระดกปืนในมือขึ้นลั่นไกถึยิบ ก่อนจะชักอูฐควม
หายไ้ไปอย่างรวดเร็ว

เป็ปปรีาโนนั่งตัวแข็ง เมื่อกระสุนแต่ละนัดเฉียดร่างเขาไปจนผิวหนัง
ร้อนฉ่า

อิบรอฮีมยืนอยู่เบื้องหน้าศพของซีกซาบาสที่ห่อผ้าขาวมิดชิด สีหน้าของชายชรา
สงบเยือกเย็น ขณะที่กล่าวสวดในพระมหิทธานูภาพของพระผู้เป็นเจ้าของเขา ชายชรา
ลดมือลงกอดอกแล้วอ่านบทสรรเสริญฟาติฮะห์ ก่อนขอพรแก่ผู้ตายและกล่าว
สลาม

เมื่อชายชราพยักหน้าให้สัญญาณ ร่างของอดีตผู้นำชาวเบดูอินก็ถูกหย่อน
ลงในหลุมที่ขุดเตรียมไว้ ท่ามกลางเสียงร่ำไห้อาลัยรักของญาติพี่น้องและบริวาร
ที่รุมล้อมอยู่เนืองแน่น

“ตา...” ดาวิซเอ่ยขึ้นเบาๆ เมื่อทรายกอบสุดท้ายกลบร่างบิดาและผู้คน
พากันทยอยออกไปจากบริเวณนั้น “...เราจะทำอย่างไรกันต่อไป”

ชายชรายกมือขึ้นลูบเคราสีเงินยวงช้าๆ

“หน้าที่ของเรานับแต่นี้ มีเพียงปฏิบัติตามคำสั่งของผู้นำเผ่าคนใหม่ที่จะ
ถูกเลือกขึ้นมาแทนซีกซาบาส”

“ถ้าไม่เชื่อว่าจะมีใครเป็นผู้นำได้ดีเท่าพ่อข้า” ดาวิซทอดสายตาทที่เบ็ยม
ไปด้วยความศรัทธาไปที่หลุมศพบิดา “และข้าจะไม่ยอมรับฟังคำสั่งใครทั้งสิ้น”

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าก็อยู่ที่นั่นต่อไปไม่ได้” อิบรอฮีมพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบแต่
จริงจัง

“ตาล่ะ” เด็กชายเงยหน้าขึ้นมองผู้เป็นตา

ชีวิตคนเราเหมือนทรายเม็ดเล็ก ๆ ในทะเลทราย
 สุดแต่ลมจะหอบไปทางไหน
 แต่ท้ายที่สุดแล้ว ก็ต้องร่วงหล่นและจมหายไปกับพื้นทรายด้วยกันทั้งสิ้น...
 แต่ถึงแม้จะถือกำเนิดจากแหล่งเดียวกัน
 แต่บางคนก็เป็นเพียงเม็ดทรายในทะเลทราย
 ในขณะที่บางคนเป็นทรายที่ถูกหล่อหลอมให้เป็นเครื่องแก้วเจียรระโน

ผลงานของประภัสสร เสวิกุล ที่นานมีบุ๊คส์ภูมิใจเสนอ
 60 เรื่องสั้น ประภัสสร เสวิกุล

แกมกลืนสุคนธา - ขอมอนโบนัน...ที่เธอฝันยามหนุน
 จะฝันถึงเธอ ทุกคืนที่มีแสงดาว - ชิงตี่ง - ถนนสายใบไม้ร่วง
 บ้านก้านมะยม - มงกุฏคาริกา - ม่านมรสม - ลอดลายมังกร
 สำเนาทอง - เหลื่อมไหม ลายเหมย - วิกโน่ม่านฝน - มีเมฆบ้างเป็นบางวัน
 ถอยคอ - ขอให้รักเรานั้นนิรันดร - อำนาจ - เวลาในขวดแก้ว - ซัก

ประภัสสร เสวิกุล

ชีวิตแห่งการเดินทาง จากอีกโลกหนึ่งสู่อีกอีกโลกหนึ่งของการทำงาน
 ในหน้าที่นักการทูต และสร้างสรรค์การเดินทางระหว่างบรรทัดตัวอักษรในโลกหนังสือ
 ตลอดระยะเวลาอันยาวนาน ด้วยความเป็นนักคิด นักเขียน และนักสังเกตการณ์ชีวิต
 ผู้ห่อหุ้มความจริงและจินตนาการ
 ทั้งสองโลกเข้าด้วยกันได้อย่างกลมกลืน
 จดงาม เข้มข้นไปด้วยคุณค่า ทั้งให้แง่คิด
 และให้กำลังใจแก่ผู้อ่านเสมอมา...

NANMEEBOOKS www.nanmeebooks.com
 นวนครนวนิชยกิจ
 ราคา 236 บาท
 ISBN 978-616-04-1738-4